

BÜLOW, Bernhard von, Řeč před Říšským sněmem dne 11. prosince 1899, cit. dle: Zahranční politika Německa před první světovou válkou. Vybrané dokumenty, usp. Aleš Skřivan a Drahomír Jančík, Praha 1985, s. 26-27

VII.

Agresivní povahu snah německého imperialismu zcela jasně dokumentuje řeč, kterou pronesl státní tajemník zahraničního úřadu hrabě Bernhard von Bülow na říšském sněmu 11.12. 1899 v souvislosti s obhajobou námořního zbrojního programu.

Existují jednotlivci, existují zájmové skupiny a proudy, ba snad existují i národy, které shledávají, že Němec byl pohodlný a pro své sousedy příjemný v oněch dřívějších dobách, kdy navzdory naší vzdělanosti a kultuře, cizinci na nás z politického hlediska shlíželi jako povýšení kavalerií na skromné domácí učitele. Tyto doby politické bezmoci, hospodářské a politické pokory se nemohou vrátit. Již nikdy nechceme být, řečeno slovy Friedricha Lista, pacholky lidstva. Můžeme se na výši udržet jen tehdy, jestliže pochopíme, že pro nás bez moci, silné armády a loďstva neexistuje žádný blahobyt. Pro téměř šedesátimilionový národ, který obývá střed Evropy a současně hospodářsky proniká na všech stranách, v tomto zápase o bytí není možno zatím nalézt jiný prostředek než silné vyzbrojení armády a loďstva. V příštím století bude německý národ buď kladivem nebo kovadlinou... Stojíme opět před nějakým novým dělením světa, jak již bylo předpovídáno před sto lety. Věřím, že ne. Ale v žádném případě nemůžeme strpět, aby nám nějaká cizí mocnost, nějaký cizí Jupiter, řekl: „Co dělat? Svět je rozdělán!“. Nechceme se od žádné cizí mocnosti nechat odsunout stranou, jak v záležitostech politických, tak hospodářských. Je čas, nejvyšší čas, abychom si udělali jasno vzhledem k podstatné změně situace ve světě během posledních dvou let se zřetelem na vyhlídky do budoucna, jež se podstatně změnily. Je třeba si učinit jasno o postoji, který zaujmeme vzhledem ke skutečnostem a událostem, jež se odehrávají nebo připravují a které v sobě nesou zárodky budoucího utváření velmocenských vztahů na dlouhou dobu. Stát nečinně stranou, jak jsme dříve často činili, ať již to bylo z vrozené skromnosti nebo proto, že jsme byli zcela absorbováni svými vnitřními spory, či z doktrinárních příčin, snít a stát stranou, zatímco se ostatní lidé dělí o koláč, to nesmíme a nechceme. Nechceme to z jednoduchého důvodu, neboť nyní máme zájmy ve všech světadílech.